

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan, izveniši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakke velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — **Opravištvu**, na katero naj se blagovoljijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Čestite gg. naročnike,

katerim izteka naročnina s tem mesecem, prosimo, naj jo izvolijo precej ponoviti in poslati naši administraciji, da se pošiljanje lista ne pretrga. Tudi one gg., ki so na obljubi in tako na dolgu naročnine, nujno opozorujemo, naj takoj svoj dolg poravnajo, ker je za izdajanje narodnega novinarskega glasila treba novcev in zopet novcev.

Velikanski in za nas vse Slavjane, torej tudi za nas težko boreče se in trpeče Slovence, narodno odločilni dogodki, ki se vršé na jugu in v vzhodu, napotili so nas, da smo za „Slovenski Narod“ oskrbeli **izvirne telegrame**, takó, da bomo po vsem Slovenskem mi prvi mogli prinesiti poročila o velikih dogodkih, ki jih imamo prihodnje dni pričakovati. To nam pa prizadeva mnoge nove stroške, katere moremo le poravnati, če se naš list po naročilih razširi. To tudi upamo in pričakujemo. Za to ponavljamo prošnjo, naj vsak slovenski rodoljub naš jedini in prvi slovenski dnevnik domorodno skuša mej narodnimi znanci priporočati, zlasti tudi po vseh javnih prostorih naročati, kjer se abonira toliko tujih časopisov, premalo pa domačih slovenskih.

Pogoji naročevanja so natisnjeni na glavi vsake številke „Slov. Naroda“.

Uredništvo.

Telegrami „Slovenskemu Narodu.“

Dunaj 22. junija. Iz Erzeruma se telegrafira v „N. Fr. Pr.“: V soboto je pri Sadikanu 12.000 Turkov bojevalo proti

20.000 Rusom bitko, ki je osem ur trajala. Turki so bili tepeni, izgubili so 600 mož in so se nazaj pomaknili v Delibabo. Angleški vojaški attaché, general Kembal je bil močno v stisko prišel. Kozaki so ga podili. Muktar paša je v Köpriköi.

Kotor 20. junija Črnogorci so pri Doboligru in Ostrogu Sulejmana pašo, ki ima veliko turško vojsko 30.000 mož, ustavili. Turki so imeli velikanske izgube in ne morejo nič dalje v Črnogoro prodirati. Črnogorci se bojujejo kot junaci. Bitva še traje.

Kotor 21. junija. Črnogorci niso še nikoli tako slavne zmage imeli kakor včeraj. Božo Petrović je uničil ono turško vojsko, ki je iz Albanije bila v Črnogoro prodrila pod zapovedništvom Ali Saiba paše, naplenil je mnogo orožja, šatorov in streliva in tudi množino živčev.

Carigrad 20. junija. Še vedno se vojni oddelki razpošiljajo. 12.000 mož je poslano pomočne vojske v Azijo zoper Kurde, kateri so se z Rusi zvezali, a 8000 mož je poslanih v Bulgarijo.

Vojska.

Z Dunava, kjer je ali bode glavno odločanje slavjanske svete vojske, nij še glasa. Vojaški listi se sicer temu ne čudijo ter naštevajo, kako velikanskih priprav je dandenes treba, predno se more taka silna reka, kakor je Dunav, premostiti za veliko vojsko.

Z azijskega bojišča se poroča o prveji večji bitki, v katereji so Rusi Turke sijajno zmagali. Zmaga je morda še večja in ima silnejši pomen, nego se iz telegrama vidi, ker poroča jo ruski protivnik, dopisnik nemške Turkije „N. Fr. Pr.“, ki je v Aziji pri Turkih.

Nijmo se varali o vrlih slavjanskih sokolih Črnogorcih, ko smo prorokovali, da se bodo moše pokazali in junačine. Dva zgornja telegrama poročata, kako junaško se se drže proti turški presili. Na svoji zemlji, katero poznajo, imajo oni svojo moč. Mali narod, ali narod največjih junakov!

Iz državnega zbora.

Z Dunaja 20. junija. [Izv. dop.]

Slovenski poslanec Pfeifer je svoj predlog glede mnogih eksekutivnih dražeb kmetijskih posestev na Kranjskem zaradi zaostalih davkov utemeljil v obširnem govoru, v katerem dokazuje, da je Kranjsko v primer s sosednjimi deželami, Štajersko in Koroško zlasti z gruntnim davkom preobloženo, odkar je štabilni kataster bil uveden. Zračunil je, da je kranjska dežela v vsem tem času za šest milijonov goldinarjev več gruntne davka plačala, kakor v sosednjih deželah. Rekel je v državnem zboru: „Politični uradniki, namesto da se samo s politično agitacijo pečajo, bi najraje vlado resnično podučevali o zares slabem in žalostnem materialnem stanju dežel, ki izvira iz prevelikih davkov.“ Iz celega obširnega govora (katerega prinesemo po stenografičnih zapisnikih, Ur.) omenjam še, da je govornik končno nasvetoval, naj se začasno, dokler se gruntne davek na novo ne uredi, odpišejo za Kranjsko neki odstotki; dalje, da se naj davki tačas izterjajo, kadar imajo ljudi po žetvah in trgatvah kolikor toliko prihodkov in končno, da naj vlada predloži postavo, da se dajo iz državne kase posojila brez obresti občinam za kmetijske posestnike za nakup domače živine.

Po Pfeiferjevem govoru se oglasi finančni

Listek.

Prižigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins, poslovenil J.)

Drugi del.

Sedemnajsto poglavje.

(Dalje.)

„Ne,“ odgovorila je, „meni je ljubo iznenadenje. Kaj se ne spominjaš, da sem te jaz vedno iznenadovala?“

„Ali se še spominjam! gotovo,“ odvrnil je. „Izpozabil nijsem ničesar, kar si ti rada storila.“

Ta trenotek so malo zažrgoleli Jeričini ptički v kletki na oknu, pri katerem je Viljem sedel. Ozrl se je.

„Tvoji tički,“ rekla je Jerica; „tički katere si mi poslal.“

„Ali še vsi žive in se počutijo dobro?“ vprašal je.

„Da.“

„Bila si dobra gospodinja malim živalicam. Jako občutljivi so.“

„Imam jih jako rada.“

„Draga Jerica, ti strežeš onim, ki jih ljubiš tako skrbno, da jim gotovo ohraniš življenje, dokler je le mogoče.“

Njegov glas je izdal še bolj kot njegove besede globok pomen tega, kar je rekel. Jerica je molčala.

„Ali se gospica Emilija počuti dobro?“ vprašal je Viljem.

Jerica mu je povedala, da je strahovita zadnja dogodka močno razdražila nje čutnice. Tako je jela govoriti o ondanji nesreči, vendar nij omenila, da je bila sama poleg.

Viljem je govoril ginljivo o strahovitej nesreči; ostro je grajal brezobzirnost, ki jo je

vzročila, ter je končal z opombo, da je imel čislane prijatelje na parobrodu, vendar nij vedel, da je mej njimi bila gospica Emilija, ki jo zaradi Jerice toliko ljubi.

Jerica in Viljem sta se pričela zopet pristrčno pogovarjati mej soboj. Viljem se je vsedel k njej na zofo, da bi ložje mej soboj se pogovarjala; če ravno je namreč zopet zaspal gospod Graham, kot je bila podoba, vendar nijsta mogla pozabiti njegove nazočnosti. Bil je mnogo reči, o katerih bi bila lahko govorila, ko bi ne bila Jerica teh se nalašč ogibala. Zakaj se je Viljem nenadoma vrnil, kako dolgo misli tu ostati, kaj namerava v bodočem življenji, zlasti pa zakaj je nij obiskal tako dolgo, ko je bil vendar uže teden dni v deželi, — to so bila sama vprašanja, katera bi bila opravičila gola radovednost in navadno sočutje. A Jerica jo je tiščala za zobmi. Čutila se nij pripravljena, da bi jej bil lahko

minister Depretis, kar sicer nij navada pri prvem branjem bodi si kacega predloga. Minister skuša dokazati, da nij vse črno, kakor je slika predgovornik, a fakta, katere je bil g. Pfeifer navede, tudi on nij mogel kajti ter je priznal, da je gruntni davka vek na Kranjskem res previsok. Zato pa se po cesarjevem ukazu uže od 1864 l. vsako leto neki znesek gruntnega davka odpisuje. Minister končno želi, da bi komisije za reguliranje gruntnega davka čem preje svoje delo dovršili, da se preobleženje kranjske s primeri k drugim deželam odpravi.

Pfeifer vsled tega vpraša ministra, zakaj so se ravno ta teden naenkrat ostavile komisije ter morale svoja dela pretrgati tako, da je prav malo upanje, da se to preobleženje odstrani in gruntni davek skoraj regulira. Finančni minister prizna, da se je to res zgodilo, ker so preveč denarjev potroševale in je celi za to leto odmerjeni fond uže pošel; pa upa, da se zapreke kmalu odstranijo in delo zopet nadaljuje.

Predlog Pfeiferjev se je potem izročil budgetnemu odseku v pretres in tako se je vsaj toliko doseglo, da je stvar zopet prišla v tek in da ostane na dnevnem redu. **Nemškutarski kranjski poslanci** (Dežman, Schaffer, Langer) **Pfeiferjevega predloga nijso hoteli podpisati**, da si so bili k temu povabljeni. Smemo tedaj vprašati, komu je v resnici mari za materialne zadrege in za poboljšanje materialnega stanja kranjske dežele, ali slovenskim poslancem, katere nemškutarski organ v Ljubljani vsak dan z blatom ometuje, ali tem toliko hvalisanim renegatskim Dežmanom s tovariši?

V istej seji je ministerski predsednik odgovarjal na znano interpelacijo slovenskih poslancev Pfeiferja, dr. Vošnjaka in drugih o razpuščenju kranjskega deželnega zbora in sicer tako, kakor smo pričakovali. Pravil je namreč, da cesar ima po deželnem redu pravico zbor razpustiti, kedar se mu ljubi. To je vsacemu znano, a vprašalo se je, zakaj je ministerstvo cesarju ta razpust nasvetovalo. Dalje pravi minister, da za volitve čas nij tako neugoden, kakor se je trdilo v interpelaciji in da so tudi l. 1870 bile volitve o tem času, ne da bi se kdo bil pritožil. Omenja še posebej mnogih kranjskih volilcev (menda Kočvarjev), katere so baš o tem času doma, sicer pa po svetu hodijo. Vlada ostane pri razpisanih vo-

litvah ter jih ne misli predložiti na poznejši čas. — Državni zbor še ostane skupaj do 10. ali 12. julija, potem se odloži do 1. septembra.

Kresovi.

Bili so enako viharji časi po slovenskej domovini! Divji Turek se svojimi divjimi janičarji divjal je po naših pokrajinah, požigajoč našim pradedom poslopja, teptajoč s konjskimi kopiti polja, oskrunjevajoč slovensko ženstvo; s kratka, divja druhal mučila je naš narod za časa turških bojev. In kako krepko je odrival naš, tedaj seveda večji slovenski rod, turške vojaške roje, kako trdo je padal kij na glave sovražnikov slovenske naše domovine, kako krasno navdušeno zbiral se je naš narod okolo svojih vodij, vodečih ga v boj za obrambo zemlje, kjer mu je zibelka tekla! Ah, bili so to, akoravno surovi, vendar lepi časi in zgodovina Jugoslovanstva razprostira v tej dobi najveselejše, najjasnejše strani! Tu stoji kmet in plemič, ubožec in bogati mestjan v rajdah narodne vojske in kresovi, ki so se prižigavali na vrhuncih naših gor, naznanjevali ljudem prihajanje sovražnikov, pozdravljali so se navdušeno: „ave patria, morituri te salutant,“ bodi pozdravljena domovina, umirajoči te še pozdravljamo! Tam na visocih strminah javljale so žareče „vedete“, da je treba bet ali kij v roke vzeti in tisoč in tisoč žarečih očij odzdravljalo je ognjenim čuvajem gori na skalinah in tisočkratni klici odmevali so po ravninah in hribih naše domovine. Živel je tačas na Slovenskem zdrav, jeklen ljud in oklenil se je bil ta ljud krčevito svoje domovine in brambe njene.

Utonili so divji ti časi turških bojev; mirno smo živeli od tedaj naprej, mirni prišli v 19. stoletje. Tu se začne boj, drug boj; kij in kosa nijso merodajni, uma svitli meči se sučejo in na menzuri stoji drug sovražnik. Ali tudi on je janičar, to je človek, kojega je tujstvo v svojih kasarnah izgojilo za boj proti lastnej domovini, napolnilo z divjo strastjo zoper vse, kar ga na dom veže. Ta sovražnik, imenujemo ga nemškutar, odpadnik, ali kakor je, v zvezi s svojim znanim gospodarjem ima ravno iste težnje, kakor njegov sprednik turški janičar; ta kakor oni hodil je v boj zoper lastne svoje brate, ta kakor oni, koval je verige lastnemu svojemu narodu, tega kakor onega poželenje je bilo in je, na poteptanem polji našega narodnega življa vsejati tuje seme.

In tudi sedaj se kresovi užigajo po naših pokrajinah; današnji dan bodo ti spominki

na nekdanje junaške čase našega naroda ljubko razsvitljevali noč, iz onih krajev, kjer so nekdanj budili na boj, pozdravljali navdušene narodne vojne bodo denes plamteli prijazni spominki na nekdanje moževske čase Slovenstva, bodo goreli kresovi po naši lepej domovini. — Bodo-li pozdravljali za nekrvavo borbo za domovino, za obrambo, ohranitev Slovenstva, bode li njih svit odsvitljeval v očeh za domovino svojo navdušenih mož?

Ne boste posebno letos kres praznovali vi Slovenci Kranje, tudi vi hočete pomoči, da 19. stoletje zapiše v naši zgodovini zlate strani: „z uma svitlimi meči,“ hodili boste v boj pri prihodnjih volitvah v deželni zbor, s srci mož, ki se spominjajo svojih junaških pradedov, braniteljev domovine in kadar čez leto zopet okolo kresov vi stari in mladi posedate in doli po dolinah pogledavate, odzdravljali vam bodo duhovi, v obrambi domovine pred turškim tujinstvom padlih pradedov-junakov, prav srčni spominki na našo preteklost, kresovi po naših gorah oznanjevali bodo jasno v temnej noči, da narodni naš življ hodi iz teme na dan.

Za to, ljubi vi spominki moževske slovenske preteklosti plamtite žarno, plamtite bujevalno na današnji večer; bodite vsacemu Slovencu to, kar ste, spomin naših pradedov, kateri nijso bili mevže; dramite, kličite narod naš na boj za svetinje naše domovine, našega naroda!

Stvari na Francoskem

postajejo vedno ostrejšje. Če se je upalo, da bode ostalo novo reakcionarsko ministerstvo Broglie-Fourtau le na polovici pota ali se umaknilo grozečemu držanju, katero je zavzela njemu nasproti cela velika republikanska stranka, vidi se zdaj, da je bil to „račun brez krčmarja.“ Da torej ob kratkem razložimo zadnje dogodke.

V senatu uže je bilo brano v soboto Mac-Mahonovo poslanje, v katerem ta predsednik, pa sovražnik republike pravi, da se pred to poslansko zbornico, kakoršna je zdaj, nobeno ministerstvo ne more vzdržati, če neče z radikalno stranko zveze iskati. Republikanski poslanci, ker so kot taki nekaznjivi agitirajo nezmerno zoper mojo ustavno pravico. Tacih agitacij ne morem dalje trpeti, za to kličem deželo. Senat je sklenil vprašanje o razpustu poslanske zbornice v pretres vzeti.

V senatu je bilo veliko razburjenje, ko

zaupal, niti nij hotela se vrinjši v njegovo upanje o zadevah, na katere je neogibljivo vplivala njegova zaročitev z gospico Clintonovo. Zato je neprestano molčala o teh rečeh; da, silila se je celo ogibati se jih; Viljem je britko čutil to očitno majhno nje sočutje ter jej nij ničesar omenil o teh na videz pozabljenih ali pa prezrtih razmerah.

Pogovarjala sta se o življenju v Kalkuti, o novostih pariških, o šoli Jeričini in o mnogih drugih očeh; a spregovorila nijsta besedice o rečeh; ki so bile obema najbolj pri srci. Nazadnje se je prikazala deklica pri durih; ker nij videla, da je bil tu ptuj obiskovalec, naznanila je, da je pripravljen čaj. Gospod Graham je vstal ter se s hrbtom obrnil proti ognju; tudi Viljem je vstal, da bi se poslovil. Gospod Graham ga je s hladno uljudnostjo povabil, naj ostane, in Jerica se nij obotavljala ter je podpirala njegove besede. A

Viljem je tako odločno odrekel, da je zadnja očitno videla, da ga je hudo zbadalo, da se je gospod Graham tako brezobzirno obnaša, pri prvem njegovem pohodu. Stari gospod v obče nij ljubil mladih ljudij; tudi mu je bil Viljem motil redko srečo, da je bil zopet sam, redko to srečo, ki jo je tako radosten užival; spominjal se je dalje, da je bila Jerica tako nehvaležno (tako je imenoval vestno izvolitev med nasprotnima dolžnostima) zapustila njega in Emilijo; zapustila ga je bila ravno zarad rodbine, katere edini član jo je obiskal; ta spomin pa nij ravno pospeševal, da bi se bil vtolažil in umiril trdovratni in nanj nekoliko razsrjeni mož.

Jerica je spremljala Viljema do vrat. Dež je bil nehal, a veter je piskal skozi vežo. Podoba je bila, da bode mrzlo; Viljem si je zapejal suknjo rekoč, da bode drugi dan Jerico zopet obiskal.

„Vršne suknje nemaš,“ rekla je, „večer je mrzel in ti si vajen vročega podnebjja. Stori mi to ljubav ter ogrni to ogrinjalo,“ in izsnela je raz kljuko debelo škotsko ogrinjalo, ki je vedno tam visela, da so jo prilično, kot denes, rabili. Zahvalivši se, vrgel jo je čez ramo. Potem jo je prijel za roke ter jo je za trenotek uprl oči v njene oči, kot da bi bil rad govoril. Ko je zapazil, da se je zganila pred njegovim milim in ljubeznjivim pogledom, izpustil je njene roke, rekel jej ves v zadregi „leško noč!“ ter je hitel doli po stopnicah.

Jerica je držje kljuko v roki stala tako dolgo, dokler je slišala podkve konja, ki ga je peljal tje doli po cesti; potem je nagloma zaprla vrata ter je hitela v svojo sobo. Res dobro je bila prestala prvi shod, katerega se je toliko nadejala in vendar toliko bala; res mirno in naravno se je obnašala pri tej priliki, a sedaj je popolnem onemoglo njeno srce.

Je minister Fourtou govoril o razpustu zbornice. Desničarji so od veselja vriskali, republikanci so srditi hoteli odgovarjati, ali ko jim so voditelji mignili, naj bodo mirni, mirovali so. Le ko je minister dejal, da je prejšnja narodna skupščina rešila Francosko od sovražnika, kazali so republikanci na čestitega starina Thiersa in klicali: „Ta je rešitelj francoske dežele.“

V poslanskej zbornici je govoril o situaciji Gambetta. Bonapartisti, mej njimi prvi Paul de Cassagnac in Mittchell, so ga posovali mej govorom tako grdo, kakor to uže dolgo nij bilo iz nobenega parlamenta slišati. Pravi škandal so delali. Gambetta se nij dal pretrgati, govoril je, kljub velikej vročini dve uri, tako, da, ko je nehal, padel je v nesvest. Bonapartistični listi so se surovo norca delali vsled tega, da je preveč pil!

Kakor smo uže včeraj poročali, sklenil je odbor senatov, ki je v vladnej večini, razpuščenje poslanske zbornice. Debata o tem je bila 21. jun. Gotovo je bila tudi burna in strastna, vendar poročil še do zdaj nemamo.

Pač pa telegram poroča, da je poslanska zbornica francoska zopet 21. junija imela sejo in s 364 glasi proti 160 sklenila, da neče nove postave o davkih v pretres jemati, ker neče s tem novej vladi zaupanja dajati. Torej nova nezaupnica vladi.

Brez vse dvombe torej kmalu pride razpuščenje poslanske republikanske zbornice. In Francozje bodo imeli ravno tako viharen volilen boj za bitje republike, kakor ga imamo za bitje narodnega življa, samo, da se pri Francozih morda za dalje odloči, nego pri nas, ker za nas se bije boj — tudi drugod.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 22. junija.

Z Dunaja prihaja sem sledeči vladni telegram: Mi vemo iz gotovosti, da poročilo dunajskega „Tagblatt“ iz „Kölnische Ztg.“ o tem, da namerava Avstrija zasesti Hercegovino in Bosno, nij utemeljeno. Ravno tako denašnji (21. junija) članek v „Fremdenblattu“, ki misli, da mora naša monarhija vsakako dva vojna oddelka na turške meji postaviti, nij vladen, temuč je subjektivno mnenje onega lista. Dokaz za to je odpotovanje generala Rodića v kopelj za 4 tedne. — Tako oficijozen oporék glasov, ki so „vznemirjali“ včeraj magjarski in nemško-judovski svet. Mi tudi

nijsmo verjeli še zdaj v to zasedanje. Kasneje pak pride drug čas in kmalu.

O mirnej nagodbi v vprašanji kvot mej Cislejtanijo in Ogersko nij upanja, kakor se piše peštanskemu „Honu“, ker Avstrijci zadnje orožje glede kvote, oziroma restitucije davkov v rokah drže in mislijo le tedaj vdati se, ako se zadosti njenim terjatvam v colnih in trgovinskih zadevah. Vlada sama nema dovolj upliva, njen namen nij nagodba, nego da ostane v uradu, zaradi česar se tudi ne briga dosti za uresničenje svojega programa. Za to sta se baje nedavno tudi Tisza in Auersperg prepirala. Avstrijska vlada pa ima tudi tako malo avtoritete, da so jo Avstrijci samo enkrat k zasedanju poklicali, takrat, ko se je sklep prečital; do takrat je nek računsk svetovalec pri famoznih računjenjih pomagal.

Vnanje države.

Iz Carigrada se poroča denes, da bode turška zbornica — žalostne podobe — zaprla se 28. t. m. — Najbrž za vselej.

Francoski uradni list prinaša dekret, kateri pooblašča finančnega ministra, da izda zakladske obligacije, katerih iznesek se bode porabil za izpolnjevanje državnih zadolženj in za javna dela. Obligacije se glase na 500 frankov, izdajo se na kurs 470.

Prusi se hvalijo, da imajo boljše kanone nego so avstrijski. V Špadovu so dva kanona iz jeklene bronce po avstrijskem izgledu zlili in jih poskušali, pa pravijo, kakor „N. Fr. Pr.“ poroča, da sta bila slabša, nego so nemški Krupovi.

Iz Berlina poroča oficijozna „Prov. Corr.“, da je nemški cesar pred odhodom v Ems ministrom še posebej naročil paziti na razdobljajoče cerkvene in socijalne elemente in jih zavirati.

Dopisi.

Iz Rake na Dolenjskem 20. junija [Izv. dop.] Poročam, da so se denes volitve, v najlepšem redu in zložnosti vršile. Iz mej 192 vpisanih volilcev, jih je prišlo samo 32, kateri so pa svoje glasove dali narodnjakom. kateri bodo gotovo na to delali, da naša reč domovinska ne propade. Kako smo zložni, kažejo vrstice: Gosp. župnik Anton Tavčar je dobil 30 glasov; Vekoslav Vehovec, I. svet. i tajnik 30 glasov; Davorin Šiško, župan je dobil 30 glasov; Ivan Vizlar, odbornik, 29 glas.; Franjo Metelko, svetovalec, 27 glasov; Blaž Šribar, šolski predsed. 25 glasov.

Mej sebojnim razgovorom so si volilni možje državnega poslanca blg. gosp. Viljema Pfeiferja za deželnega poslanca postavili, kateri bode, ako Bog da, tudi zmagal. — Volilci! Črnomeljskega in Novomeškega okraja,

združite se z nami, istina je, da si kandidat povsod prizadeva, za blagor naroda delati, kateri se tudi v državnem zboru tako izvrstno bori za našo sveto reč.

Poprejšnji dežel. poslanec in omahljivec Zagorec iz Št. Jarneja se je pretečen teden silno opekel. Prišel je bil na bližnji Studenec s svojim privržencem za sebe agitirat, a bil od tamošnjega rodoljubov zelo mrzlo sprejet tako; da nij zaslužil — prenočišča, ter silno v noč peš primahal, spehan, od svoje agitacije v gostilno „zur Nani“ na prenočišče.

Iz Dola 21. junija. [Izvirni dopis.] Včeraj po dolgem čakanji in večnem odlašnji naših velikih Nemcev à la Pevec in Schifferer dovolilo se nam je, ko smo uže 22. novembra 1876 izvolili novi odbor, volitev župana. Vsi smo veseli, da smo vendar ta dan pričakali, na katerega bomo rešeni nekaterih zmešnjav in izvolili končno narodnega, za našo slovensko stvar vnetega župana. A kaj se nam pripeti. Zadnji trenotek poskusil je „Peutz“ celo stvar zavleči in to vse na naslednji način. Najprvo do zadnjega dne odbornikom nij poslal, kot starejši odbornik, nikakega povabila, da se ima volitev prihodnji dan vršiti. Zadnji dan na večer pred volitvijo pak je naznanil, da se ne more volitev vršiti, ker dva odbornika se je ne moreta udeležiti, namreč odbornik J. Vodnik zaradi bolezni in M. Moder zaradi vojaških vaj. Okrajni glavar, vestno izpolnjeva svoj poklic, prišel je kljub temu vse jedno k volitvi in bi se bila tudi vršila, — pa Peutz se je odpeljal proč, zaprl vse volilne akte ter meni nič tebi nič, se čisto nič zmenil za volitev, kljubovaje celo okrajnemu glavarstvu. Ko okrajni glavar g. Klančič brez volilnega akta nij mogel volitev izvršiti, preložila se je zopet do 3. julija in do tega časa se mora tudi Peutz opravičiti.

Narodni odborniki so zahtevali, naj glavarstvo tako predrznost kaznuje, ne vemo sedaj, kako bode izteklo, ali upamo, da bode gospod okrajni glavar nepristransko — to je po postavah — ravnal.

Imeli smo tudi volitev volilnega moža za deželnega poslanca, a tudi pri tej priliki pokazala se je ona stranka g. Peutza. Udeležila se nij volitve, nekaj udov one frakcije pak je vendar prišlo in cepilo nam glasove, pak zastonj, propali so in izvoljena sta zanesljiva narodnjaka, kaplan Lah in posestnik Jerovšek, oba zanesljiva, katerih nikaka nemčurska brošura ne bode predruga-

Mislila je, da bode dueve, tedne in mesece občevala z njim, pa čutila, da je še daka najbritkejši del njenega boja.

Ko bi se bil Viljem popolnem spremenil, ko bi bil prišel kot brezmiselni posvetnjak, kot novošegni mož visoke družbe, kot brezsrčni trgovec — in zadnji čas si je domišljevala, da bode prišel v takej podobi, — ko bi jo bil pozdravil s hladnim vedenjem, z brezsrčno malomarnostjo ali z neotesanim molčanjem, učila se bi ga bila manj ljubiti, ker bi ga ali zaničevala, ali obmilovala ali pa grajala. A vrnil se je, kot je bil odšel, odkritosrčen, blagodušen, ponosen in ljubeznjiv. Bil je istega naravnega, toplega srca, iste globokomiselnosti kot nekdanj, s kratka, bil je Viljem, na katerega je mislila, o katerem je sanjala in katerega je ljubila. Očitno je bilo, da je nij popolnem pozabil, če prav je drugo ljubil. Ljubivši Izabelo je vendar Jerici udan še prijateljsko, skoro bratovsko.

Bolj nego tako jej biti udan, to mu še nij prišlo na misel.

Privaditi se je morala neusmiljeni sili, da ga bode videla vsak dan, slišala povest njegove ljubezni do druge ter mu voščila srečo, kot se spodobi sestri nasproti blagemu in ljubečemu bratu. Morala se je učiti zatreti ljubezen, katere globokost in gorečnost je doslej bila komaj sama poznala; in ta ljubezen se je morala spremeniti v prijateljstvo. Premišljuje vse to zdelo se jej je nemogoče utolažiti in umiriti divje bitje bolnega svojega srca. Vlegla se je na posteljo, zakopala glavo v zglavje ter je jokala se.

Kar je nekdo tihoma potrkal na duri. Mislila je, da jo kličejo k čaju ter je, ne vstavši, rekla:

„Jovanka, kaj si ti? Ne bodem nič večerjala.“

„Saj nijsem prišla za to,“ odvrnila je dekla, „ampak prinesla sem vam list.“

Jerica je skočila s postelje ter je odprla duri.

„Mali deček ga je prinesel ter je potem odtekel kakor naglo je mogel,“ rekla je dekla izročivši jej zavitek. „Rekel mi je, naj ga vam izročim.“

„Prinesi mi luč!“ rekla je Jerica.

Dekla je šla po svetilnico; Jerica pa je med tem premišljevala, kaj vendar bi bilo v tako velikem in debelem zavitku. Zdelo se jej je nemogoče, da bi bil tako nagloma odgovoril gospod Amory. Drugo jutro je bil najzgodnejši čas, o katerem je pričakovala odgovora. Kdo bi jej bil poslal list? Ko se je tako čudila, prinesla je Jovanka svetilnico; pri luči je Jerica precej spoznala njegov rokopis; razlozivši pečat je potegnila iz zavitka več gosto pisanih listov. Čitala jih je silno strastna in razdražena, ker so jo toliko zanimali.

(Dalje prih.)

čila. Tudi pri tej volitvi nas so hoteli nemškutarji za jednega volilca odpraviti, a proti temu činu povzdignil je obče spoštovani g. župnik svoj glas in moževsko protestiral, kateri protest je tudi obveljal, in tako smo volili, akoravno ne jednoglasno, vendar z veliko večino narodnjaka vsakako trdna v narodnej zavesti in prava prijatelja slovenskega naroda. Da bi le povsodi tako volili potem zmagamo povsodi. Zato in tudi prvo volitev gre mnogo zasluška gosp. duhovnikoma in gospodu J. Levcu, našemu prihodnjemu narodnemu županu. Slava volilcem!

Iz Ljutomera 20. jun. [Izv. dop.] (Občni zbor Ljutomerske okrajne posojilnice) dne 7. junija je bil prav obilo obiskovan. Navzočnih je bilo nad 100 čvrstih slovenskih kmetov. Enoglasno je bil sprejet račun o letu 1876., predložen po društvenem načelnistvu in odobren po društvenem svetovalstvu, kar je dokaz, da se ima v vodstvo popolno zaupanje, katerega po sedanjih skušnjah tudi zasluži. V načelstvo so bili z nova voljeni gg.: Kukovec (načelnik), Kryl (namestnik), Zemljič (denarničar), Štajer (namestnik), Gomilšak (preglednik) in Šinko (namestnik). V svetovalstvo je bilo izvoljenih tudi 15 prejšnjih udov. — Da si društvo krepko napreduje, da si je v zanesljivih rokah; vendar izrekamo še to željo, da bi se našel način, po katerem bi bilo mogoče, da se društvo po udih še bolj pomnoži. Želimo tudi to, da bi se vsem funkcionarjem, ki imajo delo pri društvu, dalo vsaj nekaj odškodnine, in to, da bi se v take ne volilo mož, kateri se za društvo nič brigali niso in komaj bodo, in kateri še naše stranke niso.

Domače stvari.

— (Iz Podturjaka) se nam piše: Pri nas so bile v sredo volitve volilnih mož. Izvoljenih je nas šest stalnih narodnjakov. Kočevarji silno delajo, torej ne spite tudi vi naši drugod po okraji!

— (Iz Selca) se nam piše: Tukaj v Selcih je za volitev, katera se bode vršila 25. dan t. m. pri županu vse pripravljeno. Volilo se bo 10 zaupnih mož, smemo uže naprej zagotoviti, da bo volitev dobro izpadla; voljeni bodo sami pravi narodni možje Slovenci. — Polje v naši dolini prav lepo kaže in obeta dobro žetev, katero kmetje uže težko pričakujejo, ker večji del kmetov more uže od zime sem žito kupovati. — 2. julija bode v tukajšnji farnej cerkvi sv. Petra birma.

— (Iz Brusnic) pri št. Jarneji se nam piše: 18. t. m. se je vršila pri nas v Brusnicah volitev volilnih mož. Navzočnih je bilo le sedem volilcev, izmed kojih se je volilo pet volilnih mož! Z volitvijo smemo vendar popolnem zadovoljni biti, kajti izvoljeni možje so poznati vrli poštenjaki, koji bodo sigurno svoje

glasove oddali narodnemu kandidatu za deželni zbor.

— (K zgodovini sedanjih volitev) se nam piše iz loške doline 21. t. m., da je prišel v Lož pred nekaj dnevi koncipijent dr. Deu-a ter prosil privatno tamošnjega davkarja, naj mu pokaže davk. bukve, da si upiše volilce mesta Loža, da bode potem pri Ložanih agitiral za dr. Deu-a. Davkar mu je z veseljem ustregel. Dan pozneje pa pride tajnik loške županije, naj mu da knjigo, a davkar se odreže, da zato nema potrebnega pooblastila od c. k. glavarstva in mu torej zaželenega ne sme dati.

— (Zoper narodno malomarnost.) Kakor iz poročil dozda vršivših se volitev volilnih mož vidimo, prihaja na volišče silo malo prvotnih volilcev. Pač je temu letni čas kriv, in krivo veliko poljsko delo. Ali v tem leži velikanska nevarnost. Zatorej ponavljamo vsem, ki beró, klic: bodrite in opozorujte ljudi in navdušujte jih!!

— (Vabilo.) Društvo „Edinost“ v Ajdovščini napravi 24. t. m. v društveni dvorani na novem gledišnem odru „Besedo“, katere program je: 1. Nagovor predsednikov; 2. Zbor; 3. Dvospev; 4. Cveterospev; 5. Igra „Muteč“; 6. Zbor; 7. Dvospev; 8. Zbor. Začetek ob 7. uri zvečer. Vstopnina za osobo 50 kr.; sedež za osobo 30 kr. Mej besedo srečkanje. Čisti dohodek je namenjen dr. Lavričevemu spominku. Petje pri besedi, preskrbe gg. društveniki „Slavčevi.“ Odbor.

Razne vesti.

* (Samomor.) V Varaždinu se je obesila soproga tamošnjega občinskega svetovalca Martina Bombeka; uzrok temu so bili rodbinski prepiri.

* (Goveja kuga) je, kakor se uradno poroča, nehala po vsem avstro-ogerskem cesarstvu.

Listnica uredništva. Kdo je kak dopis pisal ali ne pisal, principijalno mi nikoli nečemo „potrjevati“.

Za sestavljanje zapisnika koledarjev se p. n.

izdatelji koledarjev

in almanahov v Avstro-Ogerskej prosijo, da natančne date o imenu, broji eksemplarov, insercijske ceni (za stran in vrsto), ali pa eksemplare za poskušnjo takej priobče na:

Annoncen-Expedition von G. L. Daube & Co.,
Singerstr. 8, Wien.

Dunajska borza 22. junija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	60	gld.	10	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	65	"	55	"
Zlata renta	71	"	70	"
1860 drž. posojilo	110	"	50	"
Akcije narodne banke	778	"	—	"
Kreditne akcije	139	"	90	"
London	126	"	75	"
Napol.	10	"	14	"
C. k. cekini	5	"	99	"
Srebro	111	"	55	"
Državne marke	62	"	25	"

Ravnokar je v „Narodnej tiskarni“ v Ljubljani izšlo in se dobiva:

VIII. zvezek „Listki“:

Pomladanski valovi.

Roman, spisal I. Turgenev, poslovenil dr. M. Samec. 8° 17 pol. Cena 60 kr.

sem bolnim moč in zdravje brez leka
in brez stroškov po izvrstni

Revalesscière du Barry

et London.

30 let uže je alj bolezn, ki bi je ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicin in stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živcih, dalje prsne, i na jetrah; žleze i naduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprebavljenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlato žilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo, šumenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih, otožnost, diabet, trganje, shujšanje, bledičico in pralajenje; posebno se priporoča za dojenice in je boljše nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spričeval zdravilnih, brez vsake medicine, mej njimi spričevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravega profesorja medicine na vseučilišču v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Mr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castle Stuart, Markize de Bréhan a mnogo drugih imenitnih oseb, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spričevalov.

Na Dunaji, 13. aprila 1872.

Prešlo je uže sedem mesecev, odkar sem bil v brezupnem stanju. Trpel sem vsled prsni in čutničnih bolečinah, in sicer tako, da sem od dne do dne vidno gnil, in to zaprečilo je dolgo časa moje študije. Čul sem od Vaše čudapolne Revalesscière prišel sem jo rabiti in zagotovim Vas, da se čutim po mesečnem užitku Vaše tečine in okusne Revalesscière popo nem zdrav, tako, da brez najmanjšega tresenja morem zopet pisati. Zaradi tega priporočam vsem bolnim to primerno prav ceró in okusno hrano, kot najboljši pripomoček, ter ostanem Vaš udani

Gabriel Teschner,

služatelj javnih višjih trgovskih šol.

Pismo visoko plemenite markize de Bréhan.

Neapel, 17. aprila 1862.

Gospod! Vsled neke bolezni na jetrah bilo je moje stanje hujšanja in bolečin vsake vrste sedem let sem strašno. Nijsem mogla niti čitati niti pisati, tresle so se vse čutnice na celem životu, slabo prebavljenje, vedno nespanje, ter sem trpela vedno na razdraženji čutnic, katero me je sem ter tja preganjalo in me ne jedni trenotek na miru pustilo, in pri tem bila sem melanholična najvišje stopinje. Mnogi zdravniki poskusili so vse, brez da bi moje bolečine zljajšali. V polnej obupnosti poskusila sem Vašo Revalesscière in sedaj, ko jo uživam tri mesece, zahvaljujem se bogu. Revalesscière zasluži največje hvalo, pridobila mi je zopet zdravje i me stavila v stanje, da morem mojo društveno pozicijo zopet uživati. Dovolite gospod, zagotovjenja moje prisrčne hvalečnosti in popoignega spoštovanja.

Markize de Bréhan.

St. 65.715. Gospodični de Montlouis na neprebavljenji, nespanji in hujšanji.

Revalesscière je 4 krat tečnejša, nego meso, te se pri odraslih in otrocih prihrani 50 krat več na ceni, ko pri zdravih.

V glastih pušicah po pol funta 1 gold. 50 kr., 1 unt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold.

Revalesscière-Biscuiten v pušicah in Revalesscière-Chocolatée v prahu 12 tas 1 gld. 50 kr., 24 tas 2 gld. 50 kr., 48 tas 4 gld. 50 kr., v prahu 24 tas 10 gld. Prodaje: Dr. Barry & Comp. na Dunaji, Wallfischgasse št. 8, kakor v vseh mestih pri dobrih lekarnah in specerijskih trgovcih, tudi razpošilja dunajska hiša na vse kraje po poštnih nakaznicah ali povostjih. V Ljubljani Ed. Mahr, J. Svoboda, lekar pri „zlatem orlu“, v Reki pri lekarju J. Prodamu, v Celovcu pri lekarju Birnbacherju, v Spiljetu pri lekarju Aljinoviču, v Trstu pri lekarju Jakobu Serravallo, pri drogeristu P. Rocca in J. Hirsch, v Zadru pri Androviču. (109)

20. junija:

Supan iz Dunaja. — **Krafič** iz Šmartna. — **Hlasky** iz Trsta. — **Trager** iz Reke. — **Fahari** iz Padove. — **Traum** iz Celja. — **Strelec**, **Sinreich**, **Schuller** iz Dunaja. — **Kren** iz Kočevja.

Na gospodstvu Kraj pri Brežicah

je na prodaj

1100 veder izvrstnega belega vina

po znižanej ceni, skupno, kakor tudi v partijah od 20 veder naprej. — P. n. kupci, kateri bi želeli vino na mestu pokusiti, naj izvolijo poprej pismeno naznaniti oskrbnistvu omenjenega gospodstva, prihod v Brežicah, dan in vlak, da se jih more na železnici s priliko počakati.

(165—1)

Izdatelj in urednik Josip Jurčič.

Štev. 8104.

(155—2)

Razglas.

Ljubljanski mestni srenji lastna hiša z zraven ležečem zemljiščem v konjušnih ulicah nova štev. 2, poleg Nušakove kosarne se bode

2. julija t. l.

dopoludne ob 11. uri pri mestnem magistratu po očitni dražbi prodala. — Dotični pogoji leže pri mestnem ekonomatu v pregled.

Mestni magistrat v Ljubljani,

9. junija 1877.

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne.“